

KATHOLIKUS NÉPLAP.

6. szám.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizetheti rá Pesten, a jó és olcsó könyvkiadó-társulat ügynökénél — czukorutca 6. szám. földszint, s a szerkesztőségnél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál.

Pest, február 9. 1853.

Előfizetési díj Budapesten kihordással fél-évre 1 ft. pp. vidékre postán, borítékban félévre 1 ft. 20 kr pp. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” czimezendők. (Pesten a központi papnövelében.)

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratu embereknek. Luk. 2, 14.

Tévedések és hibák.

Sok szépet és jót olvastatok ti már, kedves atyámiai, a „Katholikus Néplap”-ban, a mi részint komolyan oktatót és intett a jóra benneteket, részint épületes példázatok- és történetekben törekedett a valódi rosztól, a büntől visszatartóztatni. Most megfogjuk kísérteni azon tévedések és hibák előszámítását és Isten segítségével orvoslását is, mellyek köztetek, ha nem mindenütt is, de bizonyára sok helyen uralkodnak; sőt, mint mondani szokás, test- és vérré váltak; pedig az ilyen befészkelte hibáktól szabadulni, vajmi nehéz dolog, ha csak amugy igazán nem látunk a baj orvoslásához! Nemde a testi bajokat ugy orvosolhatjuk, ha azokat egész valóságukban ismerjük? nem különben vagyunk a tévedések- és hibákkal; hisz ezek is bajok, lelki fogyatkozások: azért őszintén be kell vallanunk, hogy aztán sikeresen gyógyíthatassuk.

Szent hitünk minden fogyatkozástól ment, ha az eredeti tisztaságában megőriztetik, és épen csak e tiszta, szeplőtelen hitbéli igazságok eszközölhetik meg igazulásunkat a földön és örök boldogságunkat ez élet után; és így a vallásosság, vagyis a hitigazságok szerinti élet főérdeme embernek a földön, és hogy ez legyen, néki keresztényinek kell lennie, egyedül Jézus Krisztus üdvözítő tanítása szerintinek, mentnek minden tévedés- és hibától.

Minden hitigazságból kölesönös köteleességek háromlanak reánk, keresztényekre s épen e köteleességek miképeni teljesítésében uralkodnak a tévedések és hibák. Lássuk tehát ezeket.

I.

A böjt és nélkülözés.

A böjt, mint tudjátok kedves atyámiai, kétféle: parancsolt vagy szoros böjt, és közönséges vagyis nélkülözés. A parancsolt böjti napok alatt azokat ért-

jük, mellyeken magunkat nemcsak a hústól és egyéb zsíros ételektől kell megtartóztatnunk, hanem a második jóllakástól is, minő: a kántorheti böjt, négyszer egy évben, szerdán, pénteken és szombaton; az adventi szerda és péntek; némelly nagyobb ünnepek előnapján vagyis vigilia-böjt: karácson, pünkösöd, sz. Péter és Pál, Nagyasszony nap és Mindszentek böjtje; nemkülönb Husvét előtt a negyvennapos böjt, kivéve a vasárnapokat, mellyek nem szoros böjti, de nélkülözési napok. A közönséges böjt vagy nélkülözési napok alatt pedig azokat értjük, mellyeken meg kell ugyan magunkat a hus és zsíros ételtől tartóztatnunk, de a második jóllakás szabad; ilyenek egész éven át a péntek és szombat és a fentemlített böjti vasárnapok. De miért böjtölünk hát? ez az első kérdés, melly a böjt dolgában felmerülni szokott. Hosszas fejtegetés helyett, kedves atyámiai, röviden felemlitem az okokat, mellyek egyuttal elégségesek az ellenvetések megczafolására. Böjtölünk kell, hogy ez által elkövetett büneinkért magunkat büntessük. Ha meggondoljuk, mennyit vétkeztünk Isten ellen, ugy igenis hajlandók leszünk magunkat, testünket büntetni, sa nyargatni szigoru böjt által, miután a test annyi bűnek oka és eszköze. Böjtölünk kell, mert a böjt jobbitásunkra szolgál. Ugyanis a böjt által testünk megzaboláztatik, és lelkünkön nem képes gyözedelmeskedni, a lélek alkalmasabb jó szándékainak kivitelére. Böjtölünk kell, hogy ez által megszokjuk testi, érzéki vágyaink-, kívánságainkon diadalmaskodni, mert csak így állhatunk aztán egyéb rendetlen vágyainknak is ellene. És ime ez az oka, a miért az anyaszentegyház böjtöket rendel és parancsol, hogy vele, mint eszközzel, testi kívánságaink megzabolázására élvén, lelkünket alkalmasabbá tegye az erkölcsös, jámbor életre.

A második kérdés a laza, engedékeny keresztényeknél ez szokott lenni: „Ha böjtölni kell, miért mondotta tehát Krisztus urunk: nem a mi a szájba

megy, de mi abból kijön, fertőzti meg az embert? Ha ezen szavakat körülményesen megvizsgáljuk, úgy látni fogjuk, miszerint azok felhozva a böjtölés kötelessége ellen, nem a lazák részére bizonyítanak. Hogy mi a szájba bemegy, az nem fertőzti meg az embert, ezt Krisztus urunk valóságosan mondotta, s mi is mondjuk utána; mert csakugyan nem az étel, mely által a böjtöt megszegjük, szennyezi be a lelket; mert az étel magában tekintve böjti nap is épen olly tiszta, és ártatlan, mint husevő napon; hanem azon gonosz akarat és engedetlenség, mely által a parancsolatot megszegjük, tesz vétkevé bennünket. Meg aztán, ha az étel és ital mellett lehetne felhozni e szavakat, akkor a mértékletlenség az étel- és italban se fertőztetné meg az embert; holott ez őtet még a barmon is alul helyezi. Már ha első szüleink vétke is az evés által történt, egy a mi tiltott evésünk is lelki veszedelmünket okozza, nem ugyan, mint már mondtuk, az étel minősége teszi és tette ezt, hanem a parancsolat megszegése: „a tiltott fának gyümölcséből ne egyél” és „a parancsolt böjtöket megtartsad, és némely eledeltől magadat megtartóztasd.” Ide járul, hogy Jézus ama szavakat a fáriizeusokhoz intézte, kiknek csupán külsőségből történt böjtölésüket roszalnia is kellett; mert általa dicsőséget és saját hasznukat vadászták az emberek előtt. Lám, hogy egészen más sül ki a dologból, ha egy kevéssé figyelmesen körültekintünk!

Még azt is szokták mondani: „Ha böjtölni kötelesség, minek hát az a sok különbség?” Erre is megfelelhetünk. Az anyaszentegyház, mint már elismerjük, törvényhozói hatalommal bír, következésképp fel is mentheti a hozott törvényt alul, ha ezt czélszerűnek látja. Ha például: egy egész országra nézve szükséges a fölmentés a parancsolt böjtöktől bizonyos időre, az egész ország lakosait felmentheti; ha az engedelem egyeseknek szükséges, egyesek nyerhetik meg azt, és innen van a különbség a böjtölésben. Így az anyaszentegyház parancsolatjából nagyböjten át minden kath. keresztény egyszeri jóllakással és böjti eledellel megelégedni tartozik, de lám az anyaszentegyház kegyes anyja lévén, tekintetbe veszi a körülményeket, és ugyanazért némelyeknek a parancsolt böjtökön is megengedi a második jóllakást, ilyenek például a gyengébb fiatalok életök 21 évéig, az elgyengült öregek, a betegek, a nehézkes és szoptató anyák, az erős munkával foglalkozók, a messzebbre utazók. S azért, ha bár az anyaszentegyház egész tartományokat felment a szigorú böjt alul, sőt a hus és zsiros ételt is megengedi, nem akadhatunk fen; mert mindenkor elégséges okai vannak arra, hogy ezt cselekedje; így volt ez a közelmúlt években hazánkban is, tekintvén szűkebb körülményeinket, megengedé a nagyböjtben a hus és zsiros étellekkel élhetést; azonban illy fölmentéseknél meg kell jegyeznünk, miszerint, ha

ez valakinek megis adatik, nem mentetik fel koránsem az imádság és jócselekedetek gyakorlásától, sőt inkább a mennyiben egy részről könnyebbséget nyert, más részről annál inkább törekedjék a jóban előmenetelt tenni. Továbbá az illy fölmentés csak akkor érvényes, ha azt törvényes egyházi eljárásaink által nyerjük; mert valamint a világi ügyekben a világi, polgári hatóságot keressük meg, úgy a lelki ügyek- és fölmentésekben az egyházhhoz kell folyamodnunk; azért ne is legyen soha senki közületek, kedves atyámfiai, maga bírálja a böjtnek meg, vagy megneve tartásában; mert könnyen megeshetik, hogy saját ügyünkben magunk iránt engedékenyebbek lehetnénk, mint azt annak fontossága megkívánja a szigorú vizsgálatot és ítéletet. Azért rendelte Jézus Krisztus az anyaszentegyház, hogy ez intézze lelki ügyeinket és örök boldogságunkat ez által előmozdítsa! Ezen különbséget tekintvén a böjtölésben, bárhol forduljunk meg, mindenkor és mindenütt sz. Pálnak eme szavait vegyük zsinormértékül: „ha az eledel megbotránkoztatja atyámfiait, inkább nem eszem húst örökké, mintsem hogy atyámfiait megbotránkoztassam.” I. kor. 8. 13. Végül a böjtöt illetőleg szükséges még megemlítenünk, hogy nemcsak az van tévedésben, ki magát a böjtölés parancsolatja alul kivonni akarja, s csak ürügyöt keres erre a felhozott ellenvetésekkel: de téved az is, ki megbotránkozik abban, ha valaki az anyaszentegyház engedelméből parancsolt böjti napokon hus- és zsiros eledellekkel él; mert ez által kétségbe akarná vonni az anyaszentegyházhoz Krisztus urunktól nyert hatalmát, valamint annak lelkiismeretes bölcsességét azok eljárásában, mik lelki boldogságunkat illetik. Nem köteles ugyan senki az általános nyert engedelemmel, a fölmentéssel élni; de másokat ezért megszólítani, becsmérelni, valóban farizeusi magaviseletet árul el, mitől Isten kegyelme örizzen meg mindnyájunkat!

Garay Alajos.

Zarándoklat Jeruzsálembe. *)

Jeruzsálem, dec. 8-án 1831. Tegnapelőtt reggeli öt órakor, a ramlai kolostor ajtaján, hol éjszákáztam, tett ismételt zörgetés jelenté kalauzom megérkezett. A nap már fölkel, mire lóra ültem. Kalauzom számárra veté magát, málhámat pedig egy öszvér vitte. Rajtam trappista öltözet volt, minthogy, a mint már máskor is irtam, a hitetlenek ezen tartományában egy szerzetes tehet ollyat is, mit az egyébként magukat keresztényeknek nevező tartományokban nem tehetne. Fakereszt és olvasó függött oldalamon. Meg-

*) E levelek főtiszt. Geramb Trappista főnökek Jeruzsálembe tett útja leírásából vannak kivéve.

valljam-e szegyenemre? Nem bánám, ha a kardot is mellőzők tehetném, melyet egyébkor viselék. Az ég felhőkkel volt fődve. A gondolat azon városra, melyben minden a világ Megváltójára emlékeztet, nem egyszer szállotta meg lelkemet, és elnyomott benne minden más gondolatot. Juda országának hegyei már szemeim előtt voltak, melyekhez azonban csak harmadfél óra mulva juthattam el, miután elébb műveletlen és egyenetlen földön keresztül haladtam volna.

Ramlából Jeruzsálembé vezető úton egy falun megy keresztül az ember, melynek neve Jeremia. Itt bizonyos vámot, vagy inkább kicsikart adót kell fizetni egy arabszarmazású főnöknek, kit minden ember a keresztény szeretet sértése nélkül rablók főnökének nevezhetne. Minthogy itt nem rég utasok raboltattak ki, és vezetők megölettek; én sem lehettem minden aggodalom nélkül, a mint e helyhez közeledtünk, főleg midőn mintegy harmincz főből álló arab csoport közt kellett átlomagolnom, kik a földön hevertek, s kiket én csak akkor vevék észre, mikor már egy piztolylovásnyi távolságra voltak tőlem. Minél tovább haladtunk, annál természetlenebbek voltak a hegyek, s utunk annál ferasztóbb. Ijesztő kinézésű s alig néhány ronggyal fődött Beduinok mentek el időnként mellettünk, némelyik gyalog, majd mások lóháton és fegyveresen. Az én öltözetemen úgy látszik csodálkoztak, minthogy megálltak s figyelemmel vizsgáltak. A keskenyebb utakon oly közel valék hozzájuk, hogy majdnem egymást érintettük. Vezetőm többször nyugtalanságának adta jelét.

Megszünénk föfelé menni, és most egy köves síkságon vándoroltunk. Jóformán esett az eső, egyszerre minden szivárványuak, melyet életemben láttam, a legszebbike tünt szemeink elé. De fényessége csak arra szolgált, hogy a vidék sivársága és kopársága annál szembeűnőbb legyen.

Négy óra volt; gondolám a szent város már nem lehet messze. Szivem dobogott; alig veheték lélekzetet. Minden magasabb tárgynál, mely szemembe ötlött, a szent város falait véltem látni. Egy tornyot és néhány házat vevén észre, fölkiálték: „Itt van!” De vezetőm azt mondá, hogy ez az olajfák hegye. E névre, mely az ájtatos embernek oly megható dolgokat hoz vissza emlékezetébe, mélyen meghatva levevém süvegemet, és könnyel teltek el szemeim. Födetlen fővel lovagoltam tovább; — egy óranegyed mulik; — óh milly hosszú ez! Hirtelen levetem magamat a lóról, és földre borulva imádám Krisztus Jezust, az élő Istennek egyszülött fiát, a világ Megváltóját. Én Jeruzsálemet pillantám meg.

Néhány percz hiján öt volt az óra, a mint meztláb a kedvelmek kapuján (Bab-el-Kzalil) a szent városba juték; öt és egy negyed órakor a Megváltó templomában valék, a hol is öt az Oltáriszentségben

imádtam. A sz. Ferencz-rendi atyák oly keresztény szeretettel fogadtak, mely által ők azon sir méltó öreinek mutatták magukat, melynek Ura életét és halálát az emberek boldogságáért föláldozta.

Tisztelendő Grotte Ferencznek, a szentsiri zárda főnökének, kinek ő szentsége parancsára a római hitterjesztő társulat különösen ajánlt, átadám ajánlólevelemet. Miután lábaimat megmosták, s ennem adtak volna, czellamba vezettek, mely a tisztelendő atya czellájának átellenében volt. Nyugalomra volt ugyan szükségem, mert fáradt valék s testem szenvedett, lelkemre pedig oly benyomások hatottak, melyeket semmi nyelven leírni nem lehet. Mindazáltal nem alhatám; ha kissé elszenderültem is, mindjárt fölébredék; — Jeruzsálemben vagy, gondolám magamban. Jeruzsálemben vagy, háromszáz lépésnyire a Kálvária hegyétől, Megváltódnak sirjától; és ezen gondolat minden lelki erőmet fölizgatta. Néha kérdém magamtól, valljon nem álmodom-e csak ezt; de azonnal édes meggyőződés távolította el abbéli kételkedésemet, s lelkemben csak a boldogság és öröm kellemes érzetét hagyta hátra.

Szándékom volt, mindjárt a fölkelés után a szent sir templomába menni, s ott nyolez vagy kilencz, mindig otlevő szentföldi szeretettel bezárkozni, miről később szólni fogok; de minthogy másnap a B. szűz szeplőtelen fogantatásának ünnepe volt, s a zárdabelieknek talán nem tetszett volna, ha nem velök ülöm meg az ünnepet, e végből a szent sir meglátogatását az erre következő napra halasztottam el.

Hajnalhasadtakor már a kolostor erkélyén voltam, honnan az egész várost és környékét lehet látni.

A nap fölségesen emelkedett föl az olajfák hegye megett. Kisebb távolságban előttem feküdt a szent sir temploma magas kúpjával; kissé távolabb az elődvar és azon hely, hol egykor Salamon temploma állott, mely Josafát völgyével határos; jobbra Dávid király hajdani palotája. A mellvéden térdelve nem szüntem elmélkedni ezen helyek és emlékek fölött. Alig hallám a jámbor testvért, ki nekem ezeket magyarázta, mert szivem már előbb megértette azokat, mintsem szájából neveiket hallottam. Főleg a szent sir templomán elmélkedtem, melyel oly fájdalmas emlékek vannak összekötve. Még 24 óráig kell várnom, hogy odamehessek; minden szempillantás száz esztendőnek látszott. Egyébiránt erősen eltökéltem magamban, hogy először csak egyedül magam fogok menni az éj csöndében a vérrel öntözött sziklákra, és a szent sirhoz. Jól tudtam, hogy e czélt igen nehezen érem el, miután ez évben igen sok görög és örmény zarándok jött Jeruzsálembé; de mégis reméllék egy kedvező órát találni szándékom kivitelére. Ebbeli várakozásomban a kereszt útja megismerésének vágya kelt föl bennem; s legalább egy részét akartam meglátogatni azon he-

lyeknek, melyeken a fölséges áldozat járt, midőn a nagy kibékülést akará létesíteni.

Délután két óraker a szent Ferencziek zárdáját elhagyám, Solera Perpetuus atya, a szentföldi zárda titkára, és egy tolmács kísért. Lelkemet már mély szomorúság szállotta meg, és mindinkább nőtt, minél közelebb jövek az annyi szenvedések színteréhez.

Azon utca, mely a kereszt utjához vezet, kevésbé rendetlen, mint maga a keresztutja s jóformán mindig lefelé kell menni, egész addig a helyig, hol Cirenei Simon Urunkat a keresztvivésben segíté.

Az első státió, melyet az ember a klastromból-jövet lát, az, hol Krisztus Jézus számíthatlan sokaságtól kísértetvén, Israel asszonyaihoz fordult, kik sorsán zokogtak és siránkoztak. E hely egy befalazott kapuval van megjegyezve. Jónak láttam, e helyen a tisztelnek jelét adni; a tolmács figyelmeztetett, hogy a Törökök ezért gunyolni fognak, ha észre veszik. Mégis intésére nem hallgattam; leborultam azon nevezetes helyen, merre az örök Isten fia ment, midőn a kereszttel terhelve volt, mellyen az emberek bűnét kelle eltörlesztenie, és imádom ismét, és szívem fáj; mégis senki sem szólt erre nekem valamit.

Tovább haladánk a kereszt utján; s itt az engem kísérő atya megállapodék és mondá: „E hely az, hol Jézus az ő szent anyjával találkozott!” E szavak mélyen hatottak meg, s még sokáig fognak lelkemben viszhangzani. Valóban ki ne érezte volna magát meghatva ezen gyöngédszeretetu anyára gondolván, ki líával találkozott, midőn ez már a kereszttel alatt összeroskadt. Hóhérotól körülvéve, kópésekkel, porral és vérfoltokkal borítva! Ez Jézus volt, az ő fia! ez vala az, kit ő tejével táplált! kit szíven melegített, kivel Egyiptusba futott, kinek gyermekségét ápolta, kivel szegénységének kenyerét megosztotta, kinek csak néhány napig tartó távolléte is már annyi nyugtalan-ságot okozott neki! Ez Jézus volt, az ő fia, az ő Istene, kit halálra menni látott, még pedig a leggyalázatosabb és fájdalmasabb halálra! ez az ő fia volt, kit kísért, s kinek véres lábnyomait könyeivel öntözte!

Pilátus ítélő-házához értünk, hol Krisztus Jézus halálra ítéltetett.

Ezen palota romjainak láttára, s azon a helyen, hol a fájdalmak embere olly tökéletes odaengedéssel várta halálos ítéletét, a gyűlkoló lármát képzeltem hallani, melly 19 század előtt e helyen fölzúdult, s az olly háborgó halálkiáltás közt amaz iszonyu szavakat képzelém kivehetni: „Az ő vére szálljon reánk, s gyermekeinkre.“ *) Ugy látszott nekem, mintha még a körülöttem elszórt köveken is vérbetűkkel ezt láttam volna fölírva!

*) Máté 27, 25.

Missioi tudósítások.

Nt. Vinco Angyal urnak, Knoblecher Ignác hittérítő társának utazása, mellyet 1851-iki januártól egész 1852-ik év közepéig a fehér Nil folyam partján lakó szerecsen népek között tett.

(Vége.) Vinco ur számos kirándulásokat tett Belenyanból a szomszéd szerecsen törzsokhöz, hogy ezeknek életmódját, szokásait kitanulhassa. Ezen kirándulások között legfőbb figyelmet az érdemel, mellyet a Nil folyam forrásainak fölkeresése végett tett. Noha pedig ezen forrásokig, némelly ellenséges szerecsentörzs által akadályoztatván, nem juthatott: mégis olly közel ért hozzájuk, hogy a szerecsenek tudósításai után bizvást állithatja, hogy a Nil folyam Combirat hegyeiből jön, mintegy négy napra a Quendatörzs székhelyétől. Visszatérvén Belenyanba, Vinco ur ott maga és szolgálai számára egy gunyhót épített, s a Nil mindkét partján lakó szerecsen népek közül ismét többeket meglátogatott, mindenütt szives fogadtatásban részesülvén. De halljuk magát a hittérítőt. „Ezen kirándulásom alatt megérkeztek a török kereskedők bajor Margiuba. A Barik épen ekkor harcra készültek a Latschiák ellen. Hasztalanul intettem őket a békeségre; sőt inkább erőnek erejével azt akarták, hogy én legyek a vezérük. Még avval is fenyegetődtek, hogy megölnek, ha kívánságukat nem teljesítem. Hogy tehát alkalmatlan unszólásaik elől meneküljek, s Chartumban különben is sürgelős dolgaim levén, a török hajósokkal visszatértem Chartumba, hova 1852-iki június 11-én szerencsésen elérkeztem.

Mielőtt ezen tudósításomat befejezném, még némellyest mondani akarok a Barik szokásairól, vallásáról, kormányukról, éghajlatáról. — A Barik tartományban az éghajlat kedvező. A vidék hegyes, magasan fekszik, de ivóviznek híjában vannak a folyautól távolabb eső lakosok. A forróság csak január és február havában nagy s nyomasztó, midőn t. i. az esőzések megszűnnek. Mäskor az ég borus, s a levegő telve van nedves párákkal; innen igen gyakori ezen vidéken a hideglelés. A főnöki hivatal átszáll a férfikutódokra. A közügyek a népség gyűlésében döntetnek el, melly többnyire valamely terebélyes fa alatt tartatik, s mellyben a népség határoz. A religiot illetőleg, a Barik egy láthatatlan Istenségbe hisznek, ki az égben és a földön is lakik, s kit ők Nunnak vagy Djuoknak is hívják. Ezen Isten, szerintök, a világ dolgaival nem sokat törődik. A jövő, földöntuli élet-ről náluk szó sincs, mert a lélek halhatatlanságát nem hiszik. Betegségükben ökröt vagy bárányt áldoznak Istenüknek, egészségük visszanyerésére. Illyenkor elhívják szentelt papjaikat, kik Bonitnak nevezetnek, s kik egyszersmind orvosok is. Az illy áldozatoknál a papjaik, természetesen, a hus legjobb ré-

szét maguknak tartják, s lakomat rendeznek belőle. Nevezetes a mód, mellyel a Bonitok eret vágnak a betegnek. Ők t. i. addig szívják szájukkal a beteg test valamely részét, még a vér nem kezd folyni, s ekként a szükséges mennyiségű vért kiszívják s kiköpi. Továbbá a Bonitoknak nagy befolyása van minden magán- és közügyben. A Bonitok a nekik feltett kérdések megoldására különféle boszorkánysághoz fordulnak. Így p. o. köveket hajigálnak tova, s azoknak mikénti eséséből jövendölnek aztán; vagy pedig vilforma bottal ismeretlen jeleket írnak a homokba. Miért a szerecsenek ha engem irással vagy olvasással foglalkozni láttak, egymásnak susogni szokták: „Angyal ur most azt tudakolja, valljon barátai egészségek-e, volt-e eső hazájában, hány dereglye fog ez idén eljönni?” A Bonitok továbbá, a nép hite szerint, essőt is tudnak csinálni, az ellenséget távol bírják tartani, az országnak üdvöt hozni, szóval a lelketlen természet fölött szintugy tudnak uralkodni, mint az emberek elméje felett.

Háborut a szerecsenek legtöbbször csak a zsákmány végett kezdenek. A háborura három nap és három éjjelen át tartó tánczvizsgálommal készülnek, mellyben minden kor- és nembeli szerecsen részt vesz. A tánczvizgalmat borzasztó kürt- és trombitaharsogás nyitja meg. Mindenki egy csomag száraz nádat hoz magával, mellyet fáklya gyanánt meggyújt, kezében tart, s mi aztán irtóztató látványt nyújt. A fiatal harcosok fegyverben vannak, lándzsáikat és paizsaikat csóválják, nyilaikat mérges növények nedvébe mártják, mi által a seb gyógyíthatlanná válik. Midőn már az egész nép összegyűlt, a főnök és a legifjabb gyermekek a tábor közelébe lépnek. Szintott vannak a dobosok is, kik a tánczot dobbal kísérik. Mellettük állanak a fiatal lányok, kik testüket vörös földdel bekenik, s hamuval behintik. Ezeket környezik a harcosok, kik lándzsáikat a lányok feje fölébe tartják, jelül, hogy érttük harcolni készek. Ezután megkezdődik a táncz körben, a mint t. i. felállottak. Mindenki minél magasabb ugrásokkal akarja kitüntetni harci vágyát. A tábor közepén nagy tűz lobog. A táncz egész reggelig tart, midőn aztán pihennek. Az illy tánczok alatt sok fajtalanág is követtetik el, minthogy a szemérmetség erénye épen nem tulajdona a szerecseneknek. A táncz-szünet alatt a főnök felkel, s embereit bátorságra tüzei fel, felemlítvén őseik vitézségét, az ellenség erőtlenségét, s dus zsákmányt ígér nekik.

Közöttük ekként Vinco Angyal térítőnek utalását, legalább is kivonatanban. Ezen utazást méltán lehet világ-eseménynek nevezni. S ha csudáljuk Columbust, ki egy új világrészt fedezett fel: bizonyára a csudálattal párosult tisztelettel s rokonszenvvel kísérik Vinco térítőt, ki az ó-világ egyik részének eddig ismeretlen tájaira tör magának utat oly bá-

torsággal s elszántsággal, minőt csak a Krisztus szeretetétől áthatott apostol bir felmutatni. Feltárta ekként Vinco a bámuló Európának szemei előtt számtalan új népek képét, kik szinte hivatalosak az Isten országába. Kiténik ezen tudósításból is, hogy milly nagy Afrika belsejében az aratás; de ellenben milly kevés a munkás! Ezen hitbuzgó munkások gyámolítására alakult csak nem régg Bécsben az ugynevezett Mária-társulat, mellyet a „Katholikus Néplap” mult évi 28-ik és 29-ik számában bővebben megismertettünk, s mellynek már Magyarhonban is több helyütt tagjai vannak. Midőn tehát a Katholikus Néplap főttemlített számaint ujjal t. olvasóinknak figyelmébe ajánlanánk, ezen jámbor ügy felkarolására t. i. a Mária-társulat terjesztésére őket egyuttal bizodalmasan felkérjük. Megvalljuk, hogy mi a közép-afrikai missio sikerülésének fölötté nagy fontosságot tulajdonítunk. Midőn látjuk, hogy a Francziák Algieri elfoglalván, Afrika éjszaki oldalán egy keresztény birodalmat alapítanak, ki tudja, valljon a közép-afrikai népeknek a keresztény hitre megtérítése nem-e esz-köz az isteni gondviselés kezében arra, hogy a keresztény eszmék s elvek befolyása alá kétfelől szoritott, s különben is már halványuló félhold Afrikában ismét Krisztus dicsőséges keresztjének engedje át a helyet, s így Afrika, a nagy keresztény egyháznak hajdan oly dicső ága, mellyen sz. Ágostonok teremtek, s mellyen több száz és száz püspökségek virágzottak, ismét a nagy keresztény családba fűzessék? Jelentjük egyszersmind, hogy a Mária-társulat tagjainak jutandó társulati szép, aczélba metszett képek a Katholikus Néplap szerkesztőségénél kaphatók, s általa a jó s olcsó könyvkiadó-társulat t. cz. bizományosai által, a hova csak kívántatni fognak, készséggel elküldetnek. A képek magyar, német s tót hátszöveggel vannak nyomtatva, s tetszés szerint szabad a választás. A már beállott tagoknak a kép ingyen szolgáltatik ki.

Uj házak megáldása.

Szomorodott szívvel kell tapasztalnunk, hogy a keresztények hovatovább mindinkább hagyogatni kezdik a jámbor keresztény szokásokat. Pedig azokat a Szentlélek által vezérelt anyaszentegyház rendelte, hogy hiveinek lelkét és szívét az év és nap minden meghatározott szakában, és minden kiváló helyeken a vallás szent kötelességeire figyelmeztesse, istenes gondolatokkal és érzelmekkel betöltse, s ez által a világ komor búgondjaiból föl az Istenhez emelje; módot nyujtván ekként nekik, hogy minden idő és minden hely általok megszenteltessek, s üdvösségök előmozdító eszközévé és emeltyűjévé válják.

Erre czéloznak az esztendőnek időszakoként egymásra következő ünnepei, a napnak minden egyes főrészei; a templom, a temető, a képszobrok, a házak sat. és pedig annyira, hogy a ki e körülmények között mindenütt és mindenkor az anyaszentegyház ohajtása, s illetőleg parancsolatja szerint cselekszik, annak egész élete valódi ker. élet, Isten dicsőítése, s önmaga megszentelése.

Nyilván következik pedig innét, hogy minél inkább kezd valaki e szent szokások iránt hűlni, s azokat akár lanyhaságból, akár föltett szándékkal elmulasztja: annál inkább hűledez az a ker. hit érzelmeiben is . . . lassan elfásul . . . végre meddő fa lesz az anyaszentegyház kertjében, melyet midőn a cselédes ember gyümölcstelenségében ott megpillantand, megátkozza azt, és tövére a fejsze élet tetelni fogja.

En benneteket atyámfiai, ez alkalommal egy illy üdvös keresztény szokásnak hovatovább harapodzó vétkes mulasztására akarlak figyelmeztetni, s egyuttal hathatósan fölserkenteni, hogy azt újra lelkesen fel-fogjátok, s keresztény jámborsággal gyakoroljátok. E szóbanforgó keresztény szokás pedig: ujan épült házaiknak az anyaszentegyház szertartása szerint való megáldatása, fölszenteltetése.

De mire való ezen megáldása az uj háznak?

Lám, atyámfiai! midőn az anyaszentegyház akár-melley dolgot, például: harangot, ételt, italt sat. megáld; akkor imádkozik fölötte, hogy, a mennyiben ugyane dolog az eredendő bün következtében még az ördög hatalma alatt van, (ki tudnillik azt, mint paradicsomban az almát, a mi megejtésünkre használhatja) annyiban azt Jézus Krisztus érdemei által attól megszabadítsa, megtisztítsa és attól minden ártalmat eltávolítson; sőt az ő véghetetlen kegyelme által engedje, hogy az az embereknek mind testi, mind lelki javára váljék. Nem szabad pedig kételkednünk, hogy e könyörgést, melyet az anyaszentegyház fölszentelt szolgálai, a papok által Jézus nevében az Istenhez intéz, ő kegyelmesen meghallgatni is fogja.

Az uj ház megszentelése tehát arravaló: hogy az Isten áldása szálljon arra a házra és minden népére; távozzon el onnan minden testi lelki ellenség; távozzon onnan: az inség, a dög- és hirtelen halál szerencsétlensége; a tűz és víz veszedelme; a rozszelkü emberek ártalmas szándéka, és minden bün kárhazottsága. Lakozzék ellenben abban: egészség, elégség, békeség, meglegedés, tiszta erkölcs, keresztény szeretet és Ur félelme. Álljon benne őrt az Isten világosságának anyala, ki mindenkor védje, oltalmazza és gyámolítsa mindazokat, kik annak szerhája alatt éltek napjait nyugalmasan és jó lélekkel élni ohajtják.

Ezenkívül az ünnepélyes megáldatás által uj házaik Isten hajlékaivá szenteltetnek föl, mintegy má-

sod templomok lesznek; minél fogva aztán ti is nagyobb tekintetben tartjátok azokat, de gyermekeitek és cselédeitek is nagyobb tisztelettel viseltetnek azok iránt: minek aztán azon üdvösséges következése van, hogy e belső vallásos érzésnél fogva minden házbéli óvatosabb és vigyázóbb lesz minden léptére, nehogy valamit szóljon vagy tegyen, mi ezen Istennek fölvatott ház tiszteletét megsértene.

Ime tehát, mennyire megfelelkeznek tulajdon javukról azok, kik uj házaik megszenteltetését gondatlanul elmulasztják! Ők ezen lanyhaság által mintegy azt mutatják, hogy ő nekik Isten áldására szükségök nincs; azt mutatják, hogy ő nekik mindegy: Isten szelleme, vagy az ördög lelke tartózkodjék velök az ujdön épült falak között.

Hátha az így vétkesen elmellőzött Isten valóság-gal is el fogna távozni az ollyan háztól, s ránehezed-nék az uj házra és népére az átok, mit hanyagságukkal mintegy magok idéztek elő; a szünni nem akaró nyavalyák és sürü halálozás átka, a marhabullás átka, az elemi csapások átka; a gonosz emberek háborgatásának átka; a házbéli civódás és egyenetlenkedés átka, ugy, hogy a szeretet szavai helyett örök szitok és káromkodás menykövei töltének a ház minden szegletét, s a béke édes lakhelye a bün, nyomoruság és szerencsétlenség valóságos tanyájává változnék által: hol rejlene ennek igazi oka másutt, hanem a házépítők tunyaságában, kik önhittségökben azt vélték, hogy ők Isten nélkül is meglakhatják a házat, s azért hozzá fohászodni elmulasztották?!

Pedig irva van a 126 Zsoltárban: „Hacsak Isten nem őrzi a várost, hijában vigyáz az ör.“ — Ha ő nem küldi a ház oltalmára sz. angyalát; hijában zárjátok le annak sulyos vaskapuit és állított fegyveres öröket melléje: egy pillanatban, midőn a veszélynek még lendülete ellen is teljes biztosságban vélnétek magatokat, elzughat fölöttetek az Ur haragjának forogtege, és veszve lesz a gögös emberek sárépitménye népével és héjazatával együtt.

Fölszentelés nélkül a ház csak keresztényetlen ház, annyi mint pogányház, melyre nem fognak ki-áradni a keresztény hit malasztforrásai.

A ki annak okaért ohajtja, hogy az uj házban rajta, szerette gyermekein és cselédjén, házi barmain és gonddal összegyűjtött szerény vagyonán a Mindenható Isten áldó és védő malasztja nyugodjon: ugy keresztény, mind tulajdon érdekbéli köteletségének tartsa, uj házat az anyaszentegyház ünnepélyes szertartása szerint megszenteltetni.

Kubriczky András.

a tár
terje
előre
nénk
fine l
csak
lítva
22%
évre
nek.
köny
nagy
imák
l i á j
háron
iskola
köny

vi d
elterj
val a
h a d
jusági
teend
beszé
n e m
1853.
A bo
nélkü

sulat,
kanon
Pauer
nagy
lalkoz

t é n e
nethez
k i z m
rálata
m o k
met é

imáds
dekul
nt. M
M
sulat
is. an
miért

elöfize
szesen
és hiv
zülök
ban k
Bejött
tozásb

A jó és olcsó könyvkiadó-társulat

1853-ik évi február 1-ső napján tartott választmányi ülésének jegyzőkönyvi kivonata.

Elnök ö méltga hivatalos jelentésében előadja, miszerint a társulat gyorsan növekedik, munkaköre félelvől, félelvre terjedtebb lesz, s azt hiszi, hogy sokkal jobban haladhatnánk előre, ha a szellemi körben több munkásokkal rendelkezhetnénk. Az 1852-ik évre kiadni kellett részvénykönyvek Goffine II. kötetén kívül, mely több rendbeli akadályok miatt csak martius végére készülhet el, már mind ki vannak állítva; s a naptár 4, Anacharsis 16, Az Ember és Teremtés 22 $\frac{1}{2}$, Goffine két kötete 55 ívre terjedvén, a tagok a mult évre 97 $\frac{1}{2}$ ívet részint nyertek már, részint még nyereendek. Ezenkívül nyomattak még a mult évben más épületes könyvek, u. m. Szent gyermekeségi szabályok, magyar, német, tót nyelven; Istenföld gyermekek, imakönyv magyarul és németül; Röder nagyobb bibliája, Palestina térképével, magyarul. Katekizmus három nyelven. Ezenkívül új nyomatu képek. A régiebb iskolai könyvek, jelesen Röder Bibliája, és Szabóky ABC könyve többször is kiadattak.

Ez évben a tagok részére kiállítandó munkák közül Rövid és bizalmas feleletetek a religio ellen leginkább elterjedt ellenvetésekre francia munkának magyar fordításával a pályát megkezdettük. Ezt követendik: A keresztelkedés története. Michaud után németből fordítva az ifjusági könyvtárhoz fog tartozni, és annak harmadik kötetét teendi. Továbbá Lorenco vagy a hit hatalma. Vallásos elbeszélés, fordítva Liszkai Károlytól. A föld és emberi nem ő története: Mutzl Sebestény után. Névkönyv 1853-ra. Naptár 1854-re három nyelven. A nép számára: „A boldogságos Szűz Mária élete”; e régi czim alatt: „Makula nélkül való tükör.”

Eredeti nagyobb munkákat csak jövőben adhatand a társulat, ha Pázmán Péter és kora, melyet ft. Danielik kanonok ur készít, A magyar sz. hajdan, melyre nt. Pauer János székesfehérvári titoknok ur, és Geognosiai nagyobb mű, melyre nt. Somogyi Károly aligazgató ur, vállalkoztak, elkészülendek.

Iskolai könyvekkül készülöben vannak: Egyháztörténet az elemi iskolák számára, folytatásul a bibliai történethez. Szertartások Katekizmus. Kis Katekizmus, kisebb gyermekek számára, Primás Öhrge bíráta alatt áll. Vasár- és ünnepnap evangéliumok iskolák számára; mindez nem csak magyar hanem német és tót nyelven is.

Ezeken kívül sajtó alá adattak már, és adatnak Pázmán imádságos könyvének új kiadása. Pirostojások ajándékul jó gyermekeknek. Nagy evangéliomos könyv, nt. Márkfy Samu által magyaritva s szerkesztve.

Mi az ugynevezett ponyvairódmalt illeti, melyet a társulat megkezdett, annak sikere nem mutatkozik, különben is, annak mind kezelése mind eladása igen nagy bajjal jár, miért is legtanácsosabb fölhagyni azzal.

A Néplapok tavali állásukban megmaradtak, azaz, az előfizetők száma nem kevesbedett; a magyar Néplapból összesen 1286 példány küldetik szét, ezek közt 90 tiszteletbeli és hivatalos; a német Néplap 570 példányban osztatik el, közülök 62 tiszteletbeli és hivatalos; a tót Néplap 470 példányban küldetik szét ezek közül 55 tiszteletbeli és hivatalos. Bejött eddig a három nélapért összesen 3110 fr. 30 kr; tartozásban maradt 350 fr. 40 kr.

A Családi Lapok előfizetőinek csökkenését előre lehetett látni, miután a Religio folyóirat másfélévi megszakadása után, mindnyájunk öröme újra föltámadott. E két lap rendeltetése korán sem az, hogy ugyanazon tért foglalják el, még kevésbé pedig, hogy összeütközzenek. S itt elnök ö mlsga a f. é. Családi Lapok 1-ső számában foglalt azon cizkire nézve, mely a „Religio“ folyóirat ft. szerkesztője irányában méltán sértőnek nevezethetik, kötelességének tartja hivatalosan kijelenteni: miszerint sem úgy mint igazgató, sem a társulatot illetőleg valamely solidaritást azon cizk irányában el nem vállalhat; és ha valaki azon véleményben lett volna, vagy lenne, hogy akár a társulat, akár saját nevében a kérdéses cizkről tudomása lett volna, vagy azt legkevesebb is helyeslené, az illy véleményt visszautasítja, sőt kijelenti: hogy ez összeütközést fájjalja, s a mi felelet terhe volna azzal összekötve, azt a szerkesztő ur személyére hártja; jövőre nézve pedig teljességgel nem fogja tűrni, hogy a Családi Lapoknak és a társulatnak békés szelleme valami megzavartatást szenvedjen olyan cizkkek által, melyeknek kiadása kellemetlen összekötésekre szolgáltatna okot. Ezen nyilatkozattal tartozott elnök ö mlsga nem csak maga a tény irányában, hanem azon magyarázatok miatt is, melyek e tényre nézve tétethetnének. A „Családi Lapok“ 356 példányban küldetnek szét, melyek közt tiszteletbeli és hivatalos 88. Bejött eddig 1019 frt, tartozásban maradt 200 frt.

Végezetre igazgató ö mlsága örömmel jelenté a gyülekezetnek, miként ö mlsga, Gr. Károly István, a társulatnak mélyen tisztelt elnöke Bécsben megfordulván, a Severinus egylet gyűléseiben kitünő fogadtatásban részesült légyen. Gr. Eszterházy Miklós ö excja pedig alapító tag a társulatnak ujjalag 100 pftot. ajándékozni hegyeskedett, miért is neki hála-köszönet nyilvánított.

Gyurits Antal m. k.
titoknok.

Különfélék.

A jó s olcsó könyvkiadó-társulat új tagjai:

Sz. Benedek rendiek: Rauch Stanislaus, tihanyi Convent perjele. Bánovics Sulpitius, bakonybeli convent perjele. Bielőhradszky Gotthárd, jószág-kormányzó Pannonhegyen. Pfeffel Kalazanti József, tanár Győrött. Fuchs Tamás, tanár Pápán. Liszta Marius, tanár Pannonhegyen. Hitszóonkok Pannonhegyen: Schmidthauer Damasc. János, Roszmánth Richárd.

Nyitra megyében: Szabinovszky Ignác, baáni plebános.

Graetzből nt. Sartory Domonkos carmelita atyától Schlör Alajos emlékköve ügyében, baráti kéz által azon tudósítást vettük: „hogy ez ügyben tegyünk, a mit csak tehetünk, mert külföldről gyéren folynak be e czélra az adakozások, hogy Graetzben sokba kerül egy szép emlékkö, Schlör pedig szép emlékkövet érdemel.”

A sz. gyermekeség társulata valamint mindenütt, ugy Spanyolországban is szép virágzásnak indul. Ott maga a királyné kis lánykája, az asturiai hercegnő áll a társulat élén. Csak minap maga a királyné kis lánykájával megjelent Attocha templomába, a társulat ünnepére. Ö Felsége egyszersmind a chinai missionariusoknak utasítást adni méltóztatott, hogy a megmentett kis chinaiakat felneveltetés végett vigyék a szomszéd Philippinai szigetekre, melyek, mind tudva van, Spanyolhont uralják. hol keresztények a lakosok.

Imint jelent meg, s a jó s olcsó könyvkiadó-társulat ügynöki hivatalában kapható következő munka: „Rövid és

bizalmas feleletek a Religio ellen leginkább elterjedt ellenvetésekre." Francia nyelven írta Ségur, a párisi katonai fogház lelkésze. A XXII-ik eredeti kiadás után, a főméltóságú herceg-primás és esztergomi érsek egyházi helybenhagyásával, kiadja a jó és olcsó könyvkiadó-társulat. — Ezen könyvből lapunk mult számában közöltünk mutatóványt. Most pedig előszámlálunk némely ellenvetéseket, melyek e munkában megczáfoltnak, s pedig talpraesetten, miből ki fog tűnni, hogy a religio ellenségei majd mindenütt ugyanazon üres kifogásokkal élnek. Az ellenvetések a következők: I. Csak a religioról ne beszéljen nekem senki. II. Nincs Isten. III. A testtel együtt a lélek is elenyészik. IV. A vak esettől függ minden; különben nem volna annyi rendetlenség a földön. V. A religio csak nőnek való. VI. Elég, ha valaki becsületes ember; ez a legjobb vallás; ennél több nem kell. VII. Az én religióm abban áll, hogy másokkal jót tegyek. VIII. A religio a helyett, hogy mindig a más világról beszél, inkább a jelen étellel foglalkozhatnék, megszüntethetné a nyomort e földön. IX. Vannak tudós és értelmes emberek, kik a religióra mitsem adnak. X. Hagyjuk beszélni a papokat; ez az ő mesterségük, nekik ebből kell élniük. XI. Én csak azt hiszem, a mit belátok. Hihet-e az okos ember vallási titkokat? XII. Örömet hinnék ha tehetném. XIII. Minden vallás jó vallás. XIV. Hogy Jézus Krisztus nagy bölcsész, az emberiségnek nagy jótéveje, nem tagadhatom. De hogy ő Isten volna, ki higye. XV. Sokkal kényelmesebb protestansnak, mint katolikusként lenni. Az ember a protestantismusban is keresztény marad; és a dolog végre is egyre megy ki, sat. Megjegyzendő itt, hogy e jelen munkácska nem csak azok számára iratott, kik ilyen s ezekhez hasonló kifogásokat a religio ellen tesznek, mert ez esetben a Katholikus Néplap t. olvasóival azt nem is ismeretnénk meg; hanem minthogy ilyen ellenvetéseket szelvében lehet hallani, mindenki, a legjamborabb is, jó hasznát vendi e könyvnek, melyben fegyvert fog találni a hallott ellenvetések megczáfolására. E munkában összesen 42 ellenvetés czáfoltatik meg. Ára ezen 270 lapra terjedő munkának 16 kr. p. p. Kívánunk minél nagyobb kelendőséget e könyvnek, mely igazán korszerűség.

A boroszlói bibornok püspök, Diepenbrock Menyhért ő eminenciája, hosszú és súlyos betegeskedés után Johannesberg kastélyában a jobb életre költözött. Illy kitűnő férfira az egyháznak ugyan alig lett volna valaha nagyobb szüksége, mint most, midőn ismét annyi felől ostromoltatik; Isten azonban másképp akarta. De, mondja a „Schlesische Zeitung“ egyszersmind vigasztalás van abban, hogy illy férfinak még kimulása is azon milliók felett, kik őt siratják és gyászolják, magasztos életének egész teljes fényét még egyszer szelid világban ragyogtatja. Azon gyászmenet, mely a bibornok holt testét az austriai területről ide Boroszlóba hozta, diadalmenete volt az üdvözültnek. A városok s faluk, melyeken a holt test átvitetett, lakói tömegesen kísérték azt városról városra, faluról falura, elől a kereszttel az iskolás-gyermek és tanítók, azután a lelkész és a község. Ez gyászmenet volt fél Slézián keresztül, belyről helyre, szivről szivre, ez diadalmenete volt az örök nyugalomra menő püspöknek. Egész városunk határaig kísérte az utolsó katolikus község, lelkésze, tanítója és iskolanövendékeivel a koporsót. De itt már ezek álltak órák óta, részint készülve a fogadás-

ra, részint hogy helyet nyerjenek, a közösen tisztelt ferfi utolsó bemenetét látni. Egész a főgyházig szakadatlan emberözön és tolongás, egy ablak, egy ajtó, egy magasabb hely sem maradt betöltetlen, midőn 5 órakor a gyászkocsi 6 ló által huzva megérkezett, melyet 60 polgár faklyákkal és 16 gyászpálcákkal és 4 marschall bottal a gyászmenet közé bevezetett. Erre meggyújtattak a számtalan faklyák és lámpák s Thiel főpap beszentelé a testet, mire a menet ismét megindult. Herceg Schwarzenberg bibornok a ravatal előtt várta be a koporsót, hol 12 kanonok a koporsót vállakra vették és a főgyházba vivék, hol annak csarnokában bibornok ő eminenciája egyházi imákat tartott, s erre a koporsó a főoltárhoz vitelett, egy gyertya világában ragyogó ravatalra tétetett, s a szokott egyházi imák végezte után bibornok ő eminenciája harangzugások között visszatért, a papok a koporsónál maradván, imákat végzendők.

Amerikában sok protestans pap tér meg a katolikus hitre. Így csak nem régen Ives ur az észak-carolinai protestans püspök Romába ment, s ott a katolika hitvallást letette. Midőn pápa ő szentségétől megbérmáltatnék, ennek átadta azon püspöki gyűrűt és keresztet, melyet mint anglicanus püspök hordott, e szavakkal: „Ime! átadom neked sz. atya, azon méltóság jeleit, melyet eddig bitoroltam.“ Szinte New-Yorkból írják, hogy ott Pollard ur, a nantuki püspöki templom protestans rektora, ki igen komoly s köztiszteltben álló férfi, továbbá a bostoni sz. István-templom rektora, Wells ur szinte a katolika hitre tértek.

Csöd kántor-tanítói állomásra.

Bács megyében létező magyarjku k. k. Kutzurái helységben a tanítói, s avval összefüggő kántori hivatal üressébe került, a mellyel: fél Sessiostelek, 80 p. frt készpénz, két öl tuzifa, 132 házaspártól, minden pártól egy véka búza, és 30 kr. v. p. és szokott Stollaris járandóság öszvekapcsolva van. Az ezen állomást elnyerni kívánó, elegendő képességgel bíró egyének tiszt. Hofmann Sebestyén helybeli plébános-helyettesnek legtovább e f. é. mártius 1-ig folyamodványukat beküldeni el ne mulasszák. Kelt Palánkon, január 29. 1853. Szuknovich Jakob, aesp. és ó-palankai plébános.

Kegyess adományok jegyzéke.

A közép-afrikai missióra: Pannonhegyről e jelszó alatt: „Kérj tőlem, s neked adom a nemzeteket örökségül, és birtokul a föld végeit.“ Zsolt. 2, 8. — 17 frt p.

Schlör Alajos emlékkövéré: Pannonhegyről e jelszó alatt: „Az ügyesen előljáró papok kéttős tiszteleltre méltassanak, főképp azok, kik a vallástudományok fejtegetésével, és tanítással foglalkoznak.“ I. Tim. 5, 17. — 16 frt p. Főtiszt. Majer István ur, a pesti elemi tanodák igazgatója 2 frt p. Nt. Irsik Ferencz, a pesti központi papnöveldében tanulmányi felügyelő 1 frt 30 kr.

A sz. gyermekség társulatának: A Kis-Kunmajnai hívek 20 frt p. S. A. 11 frt 18 kr. p.

Kiadja „a jó és olcsó könyvkiadó társulat;“ szerkesztő Blumelhuber Ferencz.

Emich Gusztáv könyvnyomdája, uri-utca, 8. sz.